

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4478/2564

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี โจทก์ นาย ท. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 420, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8, พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 10, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 71

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ที่เกิดเหตุจะเป็นทางร่วมทางแยกที่มีทางเดินรถทางเอกตัดผ่านทางเดินรถทางโท และการที่จำเลยขับรถตู้ของโจทก์ไปตามถนนซอย 2 สายตรี มุ่งหน้าไปทางถนนเชาน์เทิร์นซีบอร์ด ซึ่งเป็นทางโทไม่หยุดรถรอให้รถกระบะที่ ว. ขับมาตามถนนซอย 2 จากทางอำเภอกาญจนดิษฐ์ ซึ่งเป็นทางเอกผ่านไปก่อนแล้วจึงจะขับเข้าไปในทางร่วมทางแยก เป็นการฝ่าฝืน พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 71 (2) แต่การฝ่าฝืนบทกฎหมายดังกล่าวจะถือเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งคดีประกอบด้วย เมื่อตามคำเบิกความของพยานโจทก์ปาก ข. ซึ่งขณะเกิดเหตุนั่งด้านหน้ารถคู่กับจำเลยบ่งชี้ให้เห็นว่า ในการขับรถตู้ของโจทก์ผ่านสี่แยกที่เกิดเหตุ จำเลยได้ใช้ความระมัดระวังในระดับหนึ่งแล้วแม้จะไม่ใช้ความระมัดระวังในระดับที่วิญญูชนในภาวะเช่นเดียวกับจำเลยจะต้องมีก็ตาม การกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียงความประมาทเลินเล่อธรรมดาหาใช่ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และแม้จำเลยมีหน้าที่ขับรถให้แกโจทก์ แต่ตำแหน่งหน้าที่ของจำเลยนั้นไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดในเรื่องการใช้ความระมัดระวังไว้เป็นอย่างอื่น การพิจารณาในเรื่องความประมาทเลินเล่อจึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา 420 เมื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นมิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่จำเลยอยู่ในสังกัดขณะทำละเมิดตาม พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 10 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน 974,527.40 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ดอกเบี้ยคำนวณถึงวันฟ้องเป็นเงิน 731,095.80 บาท จำเลยให้การขอไต่ถามฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ จำเลยซึ่งเป็นหัวหน้างานพาหนะของโจทก์ขับรถตู้ของโจทก์ไปตามถนนซอย 2 สายตรี มุ่งหน้าไปทางถนนเชาน์เทิร์นซีบอร์ด เมื่อผ่านทางร่วมทางแยกตัดกับถนนซอย 2 นายวันชัย ขับรถกระบะแล่นมาตามถนนซอย 2 จากทางอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขนรถที่จำเลยขับบริเวณกลางรถทางด้านซ้าย เป็นเหตุให้รถของโจทก์ได้รับความเสียหาย พนักงานสอบสวนมีความเห็นว่านายวันชัยเป็นฝ่ายประมาทและพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องนายวันชัยในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติจราจรทางบก ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้อง โจทก์แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิด ซึ่งมีความเห็นว่า จำเลยไม่ได้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงและไม่ต้อง

รับผิดชอบค่าสินไหมทดแทน แต่กรมบัญชีกลางเห็นว่าจำเลยประมาณเลื้ออย่างร้ายแรงและต้อง
รับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนอัตราร้อยละ 75 ของความเสียหายจำนวน 1,299,369.86 บาท จำเลย
อุทธรณ์คำสั่ง สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษามีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของจำเลย คดีมีประเด็นที่
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยขับรถด้วยความประมาทเลื้ออย่างร้ายแรงอันต้องใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า แม้ที่เกิดเหตุจะเป็นทางร่วมทางแยกที่มีทางเดินรถ
ทางเอกตัดผ่านทางเดินรถทางโท และการที่จำเลยขับรถของโจทก์ไปตามถนนซอย 2 สายตรี
มุ่งหน้าไปทางถนนเชาห์เทิร์นชิบอร์คซึ่งเป็นทางโทไม่หยุดรถรอให้รถกระบะที่นายวันชัยขับมาตาม
ถนนซอย 2 จากทางอำเภอกาญจนดิษฐ์ ซึ่งเป็นทางเอกผ่านไปก่อนแล้วจึงจะขับเข้าไปใน
ทางร่วมทางแยก เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 71 (2) ที่บัญญัติ
ว่า "ภายใต้บังคับมาตรา 21 และมาตรา 26 เมื่อผู้ขับขี่ขับรถมาถึงทางร่วมทางแยกให้ผู้ขับขี่ปฏิบัติ
ดังนี้ (1)... (2) ถ้ามาถึงทางร่วมทางแยกพร้อมกันและไม่มีรถอยู่ในทางร่วมทางแยก ผู้ขับขี่ต้องให้
รถที่อยู่ทางด้านซ้ายของตนผ่านไปก่อน เว้นแต่ในทางร่วมทางแยกใดมีทางเดินรถทางเอกตัดผ่าน
ทางเดินรถทางโท ให้ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถในทางเอกมีสิทธิขับผ่านไปก่อน" แต่การฝ่าฝืนบทกฎหมาย
ดังกล่าวจะถือเป็นความประมาทเลื้ออย่างร้ายแรงหรือไม่ นั้น จะต้องพิจารณาจากพฤติการณ์
แห่งคดีประกอบด้วย สำหรับคดีนี้โจทก์มีนายชูศักดิ์ ซึ่งขณะเกิดเหตุนั่งด้านหน้ารถคู่กับจำเลยเป็น
พยานเบิกความตอบนายโจทก์ซักถามว่า ในวันเกิดเหตุจำเลยขับรถด้วยความเร็วประมาณ 30
กิโลเมตรต่อชั่วโมง เนื่องจากมีฝนตก เมื่อมาถึงบริเวณสี่แยกที่เกิดเหตุจำเลยหยุดรถ และเนื่องจาก
ไม่มีสัญญาณไฟจราจรและทางด้านซ้ายมือของจำเลยมีกอหญ้าขึ้นสูง ไม่สามารถมองเห็นทางฝั่ง
ซ้ายได้ชัดเจนนัก จำเลยจึงชะลอความเร็วรถลง เมื่อรถแล่นมาถึงกลางสี่แยกถูกรถกระบะพุ่งชน
และเบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่า ขณะขับรถข้ามสี่แยกที่เกิดเหตุจำเลยชะลอความเร็วใน
ลักษณะเกือบหยุดรถ ตามคำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายชูศักดิ์ดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่า ใน
การขับรถของโจทก์ผ่านสี่แยกที่เกิดเหตุ จำเลยได้ใช้ความระมัดระวังในระดับหนึ่งแล้วแม้จะไม่ใช้
ความระมัดระวังในระดับที่วิญญูชนในภาวะเช่นเดียวกับจำเลยจักต้องมีก็ตาม การกระทำของ
จำเลยจึงเป็นเพียงความประมาทเลื้อธรรมดา หากใช้ความประมาทเลื้ออย่างร้ายแรงไม่ ส่วน
ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยมีหน้าที่ขับรถให้แก่โจทก์ ย่อมมีความเชี่ยวชาญในการขับรถ จึงต้องใช้
ความระมัดระวังเป็นพิเศษกว่าวิญญูชนทั่วไป เมื่อจำเลยไม่ได้ใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษในการ
ขับรถข้ามสี่แยกที่เกิดเหตุในขณะฝนตก การกระทำของจำเลยจึงเป็นความประมาทเลื้ออย่าง
ร้ายแรงนั้น เห็นว่า ตำแหน่งหน้าที่ของจำเลยนั้นไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดในเรื่องการ
ใช้ความระมัดระวังไว้เป็นอย่างอื่น การพิจารณาในเรื่องความประมาทเลื้อจึงต้องเป็นไปตาม
หลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 มิใช่พิจารณาตาม
มาตรฐานที่โจทก์กล่าวอ้าง เมื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นมิได้เกิดจากความประมาทเลื้ออย่าง
ร้ายแรงของจำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่จำเลยอยู่ในสังกัดขณะ
ทำละเมิด ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8
วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 10 วรรคหนึ่ง เมื่อวินิจฉัยมาดังกล่าว ก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาโจทก์ใน
ประเด็นค่าเสียหายอีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์
ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิทยา ยิ่งวิริยะ · ไพจิตร สวัสดิสาร · สุพิศ ปราณิตพลกรัง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4478/2564>